

Проповед 238

Жертвата на Исус

Прочит: Йоан 6, 51 - 58

Скъпи братя и сестри,

Кой е Исус Христос за вас? Замисляли ли сте се за това, което означава Божият Син за вас. Ние Го наричаме Исус Христос, Надежда на света, казваме, че сме заложили всичко на Него, че в живота ни няма надежда без Него. Обаче така ли е в действителност? Спасителят на света наистина ли е и наш Спасител, Надеждата на света наистина ли е наша надежда? Този, за Когото ние казваме, че е всичко за нас, наистина ли е всичко? Или в моменти на страх и притеснение забравяме за Бога и предаваме вярата си? Замислете се за това: Кой е Исус Христос за вас и какво отражение дава Той върху ежедневието ви живот. Млада учителка казала на децата от своя клас, че е атеистка, и ги попитала дали и те искат да бъдат атеисти. Децата не знаели какво означава тази дума, а и не питали. И тъй като имали доверие на своята учителка, започнали да вдигат ръце. Едно момиченце на име Луси, обаче, не вдигало ръка. Учителката го попитала защо иска да се различава от другите деца. Детето отговорило: Ами много просто - аз не съм атеистка. А ще ни кажеш ли каква си, попитала учителката. Аз съм християнка, заявила Луси. Леко смутена и обърквана, учителката попитала Луси защо е християнка. Детето отговорило: Аз съм възпитана да вярвам в Бога, да почитам и обичам Исус Христос като мой Спасител. Майка ми и баща ми са християни, така че и аз съм християнка. Този отговор така подразнил учителката, че тя заявила: Това не е причина да бъдеш християнка. Ако майка ти и баща ти бяха малоумни, тогава каква щеше да бъдеш ти? Луси помислила, усмихнала се и казала: Тогава щях да бъда атеистка. Не всички имаме тази смелост да заявим вярата си по такъв категоричен начин. Често се страхуваме и треперим какви ще бъдат обстоятелствата и какво ще ни се случи, ако споделим вярата си, ако се изправим срещу силните на деня и властите в защита на Исус Христос. Пресмятаме какви ще бъдат загубите ни и често не се решаваме да направим стъпката напред. Мислим си, че твърде много ще загубим, твърде много ще се унижим. Текстът днес ни показва, от една страна, че Исус не е постъпил така с нас. Той не е пресмятал какво ще загуби или колко ще страда. Исус даде Себе Си безрезервно за всеки един от нас. От друга страна, се говори и за важността на избора - колко важно е да вземем решение сега, да приемем Исус Христос, но и да не Го изпускате от живота си, а да живеем живота си за Негова слава.

1. Да можеш да дадеш. Джон Ървинг разказва за историята на приятелството между две момчета. Едното се казвало Оуен, а другото, Джон. Оуен бил чудесно малко момче. Едно от малкото неща, които не можел да прави, било да играе бейзбол. Когато веднъж въпреки това той играе за училищния отбор, се случва непоправимото. Със цялата си сила замахва с палката към топката, но пропуска; и бухалката лети към публиката, удря майката на най-добрия му приятел Джон и тя умира на място. Толкова бързо можеш да се превърнеш в убиец на майката на най-добрия си приятел. Пред Оуен стоял въпросът какво да направи. Как да изкупи огромната вина, която носел? Нищо не можело да съживи майката на най-добрия му приятел. Тогава Оуен подарил на Джон една недобре изглеждаща и смачкана плюшена играчка - броненосец. За хората, които наблюдавали играчката, това било неугледно, измачкано животно, но за Оуен това било най-ценното,

което притежавал. И Джон добре го разбрал - Оуен му отнел това, което значело най-много за него - неговата майка, но му дал и най-скъпото, което имал - своето плушено животно. За да покаже, че приема извинението и подаръка, Джон от своя страна дава на Оуен най-ценното, което притежава - карти със снимките на любимите си играчи на бейзбол. Тази история ни разказва за вина и прошка. За нас, възрастните, които наблюдаваме историята от страни, тя може да изглежда просто като една случайност и нещастие, но всъщност е историята на раните, които ние, хората, си нанасяме, и готовността да простим и да бъдем простени. Тя ни помага да разберем и жертвата, която Исус е направил за нас, и това, че ние можем да я приемем истински, само ако дадем най-ценното, което имаме.

2. Бог не дава какво да е, а дава сам Себе Си. Чрез историята между двете момчета ние можем да разберем по-добре това, което Бог прави за нас, можем да разберем това, което се случва между Бога и човека. Тази история, която се случва между двете момчета, се случва между нас и Бога. Това е историята на греха и вината, на изкуплението, прошката, на човешкия провал и Божествената милост. Грехът е факт в живота ни и той е този, който ни отделя от Бога. Чрез греха, нашето приятелство, връзката ни с Бога, е била разрушена. Какво можем да направим в такъв случай? Ние, хората, сме разрушили връзката си с небесния Творец, изгорили сме всички мостове за връщането ни назад към Него. Не можем да се върнем, дори и да искаме. Тогава, обаче, се случва най-невероятното нещо. Бог става човек, застава на нашето място, на мястото на длъжника, за да плати целия ни дълг, да даде всичко, което има, за да живеем ние. **"Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! И хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света."** Бог е живият хляб. Всички ние сме чували приказките за герои, които търсят живата вода, за да се подмладят или за да имат вечен живот на тази земя. Исус тук ни предлага точно такава неща. Ние можем да получим вечния живот единствено чрез Него: Господ предлага Себе Си. Само така Той може да задоволи едновременно Своя гняв и милостта Си. Помислете за това и ще установите какъв е Бог - Той притежава целия свят, Негово е всяко едно нещо на небето и земята, всяко едно нещо - материално и нематериално - от най-голямото до най-малкото, и въпреки това, Бог решава да даде Себе Си, да даде Себе Си за нас (Йоан 3, 16): **"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот."** Толкова много ни обича Бог, че решава да даде Себе Си. Мисля си, че ние понякога не съзнаваме какво означава всичко това, мисля си, че не разбираме Божията любов и Божията милост към нас. Бог толкова много ни обича, че както в историята за двете момчета, дава най-скъпото, което има. Бог обаче е и от двете страни - Той губи най-скъпото - жертва Сина Си, дава най-скъпото, за да спечели нас. Бог не дава какво да е, той дава най-скъпото. Само Бог, който ни обича безкрайно много, може да направи това - да изпрати Своя Син, Който става човек и отива на кръста да пожертва тялото Си и да пролее кръвта Си за нас, хората. Каква е целта на Бога? Какво иска да постигне, подарявайки ни най-скъпото, което има? Само едно (Йоан 3, 17): **"Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него."** Бог иска този свят да бъде спасен. Той не желае да ни натяква престъпленията, да злорадства над нашите провали и слабости - Бог иска да ни спаси. И това е нещо, което ние, християните, трябва добре да запомним. Ние често плашим хората с пъкъла и огъня, в който ще горят, ако не повярват в Бога. Това обаче никога не е било нещото, с което Бог е искал да ни спечели. Напротив, Бог толкова много ни обича, че е готов да ни даде всичко, което има, за да сме при Него във вечния живот - Своя единствен Син Исус Христос - заради любовта Си.

3. Ние, хората, не разбираме. Странно е, че когато ние, хората, разберем какво Бог е направил за нас, не можем да го приемем: **"Тогава юдеите взеха да се препират помежду си и да казват: Как може Този да ни даде да ядем плътта Му?"** Ние, хората, не разбираме жертвата на Исус, може би защото ние дълбоко в себе си не вярваме, че някой може да направи нещо за нас, просто ей така. Ние мислим, че животът, който живеем, е създаден от нас благодарение на собствените ни усилия и постижения. Това е лайтмотивът на нашето общество - **"Аз правя живота си."** Всичко мога, щом искам, само трябва да напрегна силите си, да положа усилия, и ще успея. Ние не вярваме, че може да има някой, който да даде живота си за нас, който да пожертва себе си, за да можем ние да живеем по-добре. И това е така не само във времето на Исус, това е така и до ден днешен. Много хора, дори вярващи, не мога да приемат, че някой ще пожертва най-скъпото си, за даде живот на тях. Пък бил Той и Бог. Помислете и огледайте живота си, и ще видите, че е точно така. Ние полагаме усилия, за да постигнем всевъзможни неща, и пропускаме да видим, че всъщност съществените неща в живота ни са дар - Бог дава Сина за нас и дава смисъл на живота ни. Ако не сте осъзнали този факт, се постарайте да го осъзнаете - съществените неща в този живот са дар - вярата, любовта и вечният живот. Единственото, което трябва да направим, е да ги приемем. Приемете дара на вечния живот, надеждата и любовта, и се научете да виждате този Бог, Който заради нас е прекрачил всяка граница и е пожертвал всичко. Единственото, което се иска от нас, е да приемем всичко онова, което Бог ни предлага.

4. И все пак, защо тяло и кръв. Какво може да символизира приемането на жертвата и единството между Бога и човека? Исус избра да го покаже с храната и пиетето. Всеки един от нас знае, че когато пие и яде нещо, то става част от него и му дава сила, за да живее. Исус става хляб и вино, и става едно с нас. Бог става част от нас, за да може да промени живота ни. Мартин Лутер казва: **"Когато човек се храни с Него, Той става част от нас и ние част от Него, и тогава Той започва да ни променя, променя тялото и душата ни, като ни води към праведност и безсмъртие."** Исус иска да ни каже, че вярата е като вкусване на неговата плът и кръв. Тук определено Исус има предвид кръстната Си жертва. Исус вече Се е провъзгласил за Божия агнец, Този, Който трябва да бъде пожертван за греховете на света. Точно както когато се храним, организмът усвоява храната, така трябва лично да вкусим от разкъсаното му тяло и да отпием от пролятата му кръв. Само така ще засвидетелстваме вярата си в Исус. Само пълното приемане на жертвата на Исус може да ни направи едно с Исус Христос: **"Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си."** Ако не приемете жертвата, нямате живот. Не бъдете самодостатъчни, не се задоволявайте само със своите усилия и собствените си напругания, доверете се на Исус и приемете жертвата Му. В противен случай, казва Исус, нямате живот. Без делото на Исус на кръста нямаме шанс за вечен живот. Обаче, ако някой реши да приеме това, което Божият Син е направил, ще му се случи нещо необикновено: **"Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и аз ще го възкреса в последния ден."** Това е нещо, което си струва, и нещо, в което можем да инвестираме: **"Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие."** Единственото, в което си струва да инвестираме, е жертвата на Исус; и ако ние я приемем, тогава за нас е запазено едно велико обещание: **"Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мен и аз в него."** Искате ли Бог да пребъдва във вас и вие в Него? Това е живот в ежедневна връзка с Бога. Живеете ли живота си с Бога, пребъдвате ли В Него, оставяте ли Го да пребъдва във вас? Ако наистина сте приели жертвата на Исус напълно, то вие ще копнеете да сте с Него всеки ден. И то не просто да бъдете с Него, а да пребъдвате. Той да изпълва всеки един момент

във вашия живот: *"Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене. Този е хлябът, който слезе от небето; онзи, който се храни с този хляб, ще живее до века, а не както бащите ви ядоха и после измряха."* Бог ни кани да приемем жертвата Му и да живеем вярата си в пълнота. Живейте вярата си и не губете жертвата на Исус от погледа си, защото това е най-същественото, което ви се е случило. Жертвата на Исус дава живот, тя дава смисъл на ежедневието ни и сила на живота ни. Който приеме жертвата на Исус, ще живее вечно. Но не просто да я признае, а да я приеме с цялото си сърце и душа, с цялото си същество, защото има живот в нея - Исус пожертва тялото Си и проля кръвта Си, за да можем и ние да сме част от Неговото царство.

5. Заветът. С жертвата на кръста е направена първата стъпка между Бога и човека. Бог се жертва и отива на кръста, за да можем ние да сме с Него. Този завет, Заветът на любовта, прави възможна връзката между Бога и човека. Бог праща Сина Си да се пожертва за нас и така да склучи завета на любовта - който повярва и се покае, ще бъде спасен. Исус даде тялото и проля кръвта Си, за да ни спаси. Това е нещо, което не бива да се забравя. Бог идва при нас и дава сам Себе Си, и макар че ние, хората, не можем да го разберем и оценим, това не променя качеството на жертвата и значимостта и. Исус идва и ни кани да приемем всичко, което е направил, като склучва с нас завет. Ако ние го приемем с цялото си сърце и душа, Той ще промени живота ни и ще бъде с нас през вечността. Приемете Го и Го поставете над всичко. От това зависи животът ви през вечността. Амин.